

สี่พันตร

บทที่ 34

ทิพย์กรีดร้อง ผวาเข้าประคอง ชายคนนำทางดึงชายเสื้อขึ้น เห็นแผลสดๆ อาบล้อมด้วยเลือดสีแดงเข้มที่ซึมออกมาไม่หยุด

“โอ๊ย... เจ็บมากไหม...” เธอถามปากคอสนั่น

“ไม่...”

เสียงตอบเข้มแต่นิวหน้าเจ็บปวด ทิพย์พาลรู้สึกเจ็บด้วย

ชายคนนำทางพูดว่า

“กระสุนฝังใน แต่ไม่ถูกที่สำคัญ เราต้องห้ามเลือดไว้ก่อน”

เขาดึงผ้าคาดเอวมาฉีกเป็นริ้ว คัดรัดทับปากแผล ชายหนุ่ม นิวหน้า เหงื่อพร่างจนเปียกชุ่ม

“มียาไหมคะ”

ชายนั้นสั่นหน้า “ไม่มีเลยนายหญิง ข้าน้อยเดินทางนี้มาเป็นร้อยครั้งแทบจะหลับตาเดินได้ไม่เคยมีอันตรายอะไร คิดว่าเดินกันวันเดียวก็ถึงเลยไม่ได้เตรียมอะไรนอกจากอาหารกับน้ำ”

“โธ่ ทำไม่ถึงนอนใจขนาดนี้...”

ชายหนุ่มผินใจพูดว่า

“ไม่เป็นไร... ไปกันต่อเถอะ บางทีจะถึงก่อนคำ”

“คุณไปไม่ไหวหรอก” เสียงเธอสั่นสีหน้าเผือดซีด ภาพของ ร้อยเอกลอร์ชที่นอนหายใจระรวยเลือดไหลรินจนเกินกว่าร่างกายจะทน ได้ย้อนกลับมา เธอหน้าตาคลอพลอยจะหมดเรี่ยวแรงอยู่ตรงนั้น

“ไหวซิ” เขายืนกายจะลุกแต่แล้วก็ทรุดลงตามเดิม

ทิพย์หันไปถามคนนำทาง

“อีกไกลไหมคะ”

“ไม่ไกล... แต่...” คนตอบมองคนเจ็บแล้วก็ส่ายหน้า “หาที่ซ่อนก่อนดีกว่า... แล้วข้าน้อยจะไปพาคคนมาช่วย ข้าน้อยรู้จักทางดี ไปโลดคนเดียวไม่นานก็ถึง”

ร่างใหญ่ถูกพยุงให้ลุกขึ้น ชายหนุ่มใจแข็งก้าวตามโดยไม่ปรึกษา แม้รู้สึกเจ็บปวดจนใจแทบขาดรอน ทิพย์ที่คอยช่วยพยุง พุดซ้าๆ เหมือนปลอบใจตัวเอง

“อดทนไว้ คุณจะไม่เป็นอะไร แล้วทุกอย่างก็จะดีเอง”

ไม่มีที่พักกลางป่าเปลี่ยว ชายคนนำทางจัดหาทำเลซุกซ่อน ตัดไม้ที่มีใบหนาทำเพิงหลังคาให้อย่างชำนาญ ทิพย์สำรวจดูบาดแผล เห็นเลือดซึมชุ่มโชกจนน่าวิตก

“นอนนิ่งๆ” เธอกระซิบบอก

ทิพย์รู้สึกโล่งใจเมื่อพบว่าเลือดหยุดไหลเมื่อชายหนุ่มนอนนิ่ง... เธอจึงปล่อยให้เขาหลับเพื่อจะลดความทุกข์ทรมาน

ชายคนนำทางทิ้งน้ำและอาหารไว้ให้

“ข้าน้อยจะรีบกลับมา”

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า ชายหนุ่มทรุนทรายเพราะพิษไข้ เธอใช้ผ้าชุบน้ำลดความร้อนให้เป็นระยะ ได้ยินเขาพึมพำละเมอเรียกใครบางคน.....

เธอตัดสินใจเดินออกมาในหุบเขา สอดสายตามองหาพันธุ์ไม้ที่พอจะรู้จัก ดวงตาเธอเป็นประกายเมื่อพบสิ่งที่ต้องการแทรกตัวอยู่ในท่ามกลางพุ่มไม้ใบหญ้า... “สัญญาชาติญาณการปรุงยาจากพืชสมุนไพร มีอยู่ในสายเลือด...” ท่านแม่เคยบอกแต่เธอไม่เคยใส่ใจ

พระญาติวงศ์คนสนิทเคยบอกเธอว่า “...ดาราบดีมีพรสวรรค์ด้านนี้ สายสกุลของเราเป็นปรมาจารย์ด้านยาธรรมชาติ แต่ดาราบดีทำได้ดีกว่าใคร จงเรียนวิชาไว้เพราะมันจะดีกับตัวเธอเอง...”

ทิพย์มองพืชพันธุ์ในมือแล้วถอนใจ ถ้าเธอรู้มาก่อนว่าจะต้องมาลำบากทุกข์ยากกลางป่า คงได้สนใจศึกษามากกว่านี้ ชีวิตในวังสะดวกสบายทุกอย่าง เธอเองแทบจะไม่เคยเจ็บป่วยและมีภาระหน้าที่อื่น จึงไม่ได้ให้ความสนใจกับเรื่องนี้มากนัก

หยดน้ำสีเขียวย่นถูกบิตจากผ้าบางสูริมฝีปากของชายหนุ่ม เขาหันหน้าหนีจนมือบางต้องตามจับค้างไว้

ไรคราของเขาอ่อนนุ่ม ริมฝีปากสีสดคงดูดีหากไม่ถูกหลอกตาด้วยหนองเครากรๆ สีน้ำตาล ฟันขาวแข็งแรงเรียงสวยเหมือนได้รับการดูแลอย่างดีมาตลอด เวลาเขาเปลื่อยิ้มก็ช่างเป็นยิ้มที่น่าดูนัก

เธอนึกถึงจุมพิตที่โลมไล่อ่อนโยน ในเวลานั้นเธอสะบัดฟาดมือใส่ด้วยความโกรธ แต่หลังจากนั้นสิ่งที่เหลืออยู่ก็คือความทรงจำรำลึกที่ทำให้จิตใจหวนไหวในทุกครั้งที่นึกถึง

“น้องเดือน...” ชายหนุ่มพึมพำที่หลับตา มือร้อนผ่าวกว่าจับมือเธอไว้

ทิพย์ชะงัก “ฉันชื่อทิพย์”

ชายหนุ่มเงยหน้าไป ทิพย์นึกถึงภาพของเขาและแสงเดือนที่บ้าน
ราชาวดี จำได้ว่าเพื่อนหญิงพยายามที่จะเข้าไปใกล้แสดงท่าทีหยอกเย้า..
หรือว่าเขาจะแอบชอบพอกัน...?

เธอถอยมานั่งเฝ้าแล้วผลอหลับ เมื่อลืมตาตื่น แสงอาทิตย์
อ่อนลงมากแล้ว ดวงตาคู๋สวยแต่อ่อนโรย กำลังจับมองดูเธอ
ทิพย์ผวาเข้าหา “ผู้กองภักดี ตื่นนานแล้วหรือคะ”
คนป่วนมองเดินไปทางอื่นอย่างเคร่งขรึม

“ผมรู้สึกดีขึ้นแล้ว”

เธอประคองให้เขาดื่มน้ำ “หิวไหม คนของคุณทั้งอาหารไว้”
“ไม่หิว คุณทานเถอะ”

“ต้องทานด้วยกันนะคะ จะได้มีแรง”

เธอเปิดกระป๋องแล้วใช้ปลายมีดตักป้อนให้ถึงปาก “อย่าบ่นนะคะ
แต่ว่าฉันหาเจอแค่มีดเล่มนี้เท่านั้น”

ชายหนุ่มอ้าปากรับ “ผมไม่เรื่องมากหรอก ไม่อแงเหมือน
คนบางคน”

“ใครอแง” เสียงถามแ่งอ่อน แต่ก็ยังตักอาหารคอยป้อน

“หายปวดแผลแล้ว....”

“ฉันใช้ใบพืชพอกไว้ มันช่วยลดการอักเสบได้”

“ใบอะไร?”

“หลายอย่างผสมกัน”

“ทำไมคุณรู้จัก”

เธอไหวไหล่ “ก็เคยได้ยินมาบ้าง”

“ทำยาอะไรได้อีก”

“ทำไม่ได้ ฉันแค่ได้ยินมา จำเป็นก็เลยทดลองใช้เป็นครั้งแรก”

“ถ้ามันกลายเป็นพิษล่ะ”

“ไม่ ถ้าเป็นพิษฉันจะรู้”

“จะรู้ได้อย่างไร”

“จากสัมผัส กลิ่น และไอของมัน” เธอหาคำมาอธิบายไม่ได้
ความจริงแล้วมันเป็นสัญชาตญาณพิเศษที่ไม่อาจนำมาวัดอ้าง

“อย่าห่วงเลยนะ ฉันไม่คิดร้ายกับคุณหรอก”

“ขอบคุณที่หวังดี”

เธอเอ่ยว่า “ที่ทำนี้ก็เพราะเห็นแก่ภรรยาของคุณหรอกนะ”

ชายหนุ่ม เบือนหน้าหนีอาหารที่จ่อรอตรงริมฝีปาก

“เขาคงไม่เห็นบุญคุณของคุณหรอก”

“ทำไมล่ะคะ”

“ก็... เข้ากันไม่ค่อยได้”

“อ้าว...” เธอถอยห่างออกมาเมื่อชายหนุ่มทำท่าว่าปฏิเสธ
อาหารโดยสิ้นเชิง “ถามได้ไหมว่าทำไม”

“ความคิดไม่เหมือนกัน” เขาตอบสั้นๆ

เธอจึงได้แต่ทานอาหารที่เหลืออยู่ในกระป๋อง “จะมีดแล้ว
คงต้องอยู่กันมีดๆ อย่างนี้ คุณต้องการอะไรอีกหรือเปล่าคะ”

แทนคำตอบ ชายหนุ่มดึงสร้อยร้อยเหรียญตราที่คล้องคอ
ออกมาส่งให้

“สิ่งนี้จะช่วยให้คุณได้รับความช่วยเหลือดูแลในหัตถ์ดิน”

ทิพย์รับมาดู “ตราอะไรคะ”

“เครื่องหมายพิเศษ.....”

“เก็บไว้เถอะคะ คุณต้องการมันมากกว่าฉันเพราะว่าคุณกำลัง
บาดเจ็บ แต่ว่าฉันแข็งแรงดี ฉันดูแลตัวเองได้”

“สวมไว้” ชายหนุ่มดันมือเธอกลับอย่างยืนยันความตั้งใจ
ทิพย์ครั้นจะขัดใจจึงสวมสร้อยเส้นนั้นกับคอ

เขาหลับไปก่อนเธอจึงหลับบ้าง แต่ตื่นเป็นระยะเพื่อเฝ้าดูอาการ
... ใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดเนื้อตัวเพื่อลดความร้อนและคั้นน้ำยาจากสมุนไพร
ป้อนให้ ชายหนุ่มรู้สึกตัวเป็นพักๆ รู้ว่าเธออุ่นว้ายกับเขาอยู่ทั้งคืน

ตัวเขาเย็นลงทำให้ทิพย์รู้ว่ายาธรรมชาติของเธอใช้ได้ผล พอ
ฟ้าสว่างทิพย์ก็ออกไปเก็บพืชสมุนไพรอีก คราวนี้เดินลึกเข้าไปใน
หุบเขา เธอเห็นมีพืชพันธุ์ที่สามารถใช้ปรุงยาได้หลากหลาย จึงเพลิน
อยู่กับพันธุ์ไม้นานจนสายจึงเดินกลับ

จากมุมมองในระยะไกล เธอต้องหยุดชะงักเมื่อเห็นกลุ่มคน
พร้อมอาวุธกำลังเคลื่อนเข้าไปใกล้เพิงที่พักในท่าที่ค้นหา และตรง
เพิงพักนั้น ชายหนุ่มเพิงจะพาร่างสูงออกมายื่นเหลียวมองหาเธอ

เขาไม่รู้ว่าอันตรายกำลังคืบคลานเข้าใกล้...!

ทิพย์ทำอะไรไม่ถูก ที่สุดก็ทิ้งพืชสมุนไพรที่เพิงเก็บมา แล้ววิ่ง
ไปในทิศทางตรงกันข้าม ใต้ชั้นเนิน ลัดเลาะปีนป่ายัดต้นต้นผ่านดงไม้
อีกครู่หนึ่งเธอก็ก่อกองไฟขึ้น

คนกลุ่มนั้นเห็นควันไฟแล้วชี้ชวนกันดู เมื่อพวกเขาเปลี่ยนทิศทางป้ายหน้าตรงมา ทิพย์ก็วิ่งกลับมาที่เพิงพัก ระวังระลึกลับอกชายหนุ่มว่า

“เราต้องหาที่ซ่อน พวกมันมากันแล้ว”

ร้อยเอกภักดี มองตามมือเธอแล้วไหวตัว ทิพย์เข้าประคองพาเขาหนี เธอกลบเกลื่อนทำลายร่องรอยไปตลอดทางเมื่อพากันเป็นป้ายหลบขึ้นไปบนหลังลึงที่ปกคลุมด้วยต้นไม้รกชัฏ

ใบหน้าของชายหนุ่มขาวซีด เหงื่อไหลซึม เธอต้องขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าเลือดที่หยุดไหลแล้วเริ่มซึมออกมาอีก

“เจ็บมากไหม”

“ไม่” ตอบปฏิเสธแต่กลับนิ้วหน้าเอนกายลงกับพื้นขรุขระร่างบางเข้าโอบรับไว้ อุทิศร่างและวงแขนให้อีกฝ่ายนอนหนุน

“อีกประเดี๋ยวคุณก็คงพาพวกมาช่วย คุณพักเถอะคะฉันจะคอยดูให้”

ชายหนุ่มทอดถอนใจ ต้มตำซิ้มซัปรสสัมผัสที่ได้รับ

เธอได้ยินเสียงเขารำพึง “คุณไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดาๆ เลย”

“หรือคะ ฉันเป็นยังไงถึงไม่ธรรมดา ฉันทำยาแก้ไอก็ได้ ฉันแบกคุณไหว แล้วยังไงอีกคะ”

“คุณเป็นคนพิเศษ... เป็นคนที่ผมรอคอยมาตลอด... รู้ไหมว่าผม...อยากแต่งงานกับคุณจริงๆ...”

เธอหัวเราะ “ไม่ได้หรอกคะ คุณมีภรรยาแล้วนะ... อ้อ... ฉันได้ยินมาว่าผู้ชายหัดดินมีภรรยาได้มากกว่าหนึ่งคนซะใหม่ แต่ถึงยังไงฉันก็ไม่แต่งกับคุณหรอก...”

“เพราะอะไร ทำไมถึงไม่แต่งกับผม” เสียงถามคับข้องใจ

“เพราะว่ามันเป็นไปไม่ได้นะซี”

“ทำไมถึงเป็นไปไม่ได้”

เสียงเธออ่อนเจือเศร้า “ฉันมีความจำเป็น... เป็นข้อผูกพันที่ทำให้ไม่มีสิทธิเสรีภาพจะทำอะไรได้ตามใจชอบ...” เธอผินหัวเราะมองตอบสายตาดัดพ้อของคนเจ็บ “ท่านนายพลไซยันต์ยังไงล่ะคะ”

“ผมไม่เชื่อเรื่องนายพล คุณไปหลอกคนอื่นเถอะ”

ทิพย์ไม่โต้เถียงแต่ก็ไม่อาจอธิบายเหตุผลอื่น

“ทำไมถึงต้องเป็นอย่างนี้ด้วย...” น้ำเสียงเขาขมขื่น “รู้ไหมว่าก่อนหน้านี้ผมไม่เคยคาดคิดมาก่อนเลย... ความรักทำให้คนตาบอดจริงๆ พอมารู้ทีหลังว่ามันไม่ใช่อย่างที่คิดไว้... ทุกอย่างก็หายไปแล้ว”

“คุณมีปัญหากับภรรยาขนาดนั้นเกี่ยวหรือคะ”

ชายหนุ่มนิ่งไปเป็นครู่ “ภรรยาของผมกลายเป็นคนที่ผมไม่เคยรู้จักมาก่อน... ไม่ใช่คนที่ผมอยากแต่งงานด้วย...”

“ฉันเคยได้ยินเรื่องแบบนี้เหมือนกันคะ เพราะอย่างนี้สังคมปัจจุบันถึงให้สิทธิเสรีภาพหญิงชายใกล้เคียงกันมากขึ้น ไม่ใช่บังคับให้แต่งงานโดยไม่รู้จักสนิทสนมกันก่อนแล้วก็ต้องมาเสียใจภายหลัง”

ดวงตาอ่อนมองทิพย์เหมือนถาม

“ผมอยากรู้เหลือเกินว่าเธอคิดถึงผมบ้างไหม... มีใจให้สักครึ่งหนึ่งของที่มีผมมีให้เธอหรือเปล่า...”

“เธออาจจะกำลังคิดถึงคุณอยู่ก็ได้ ฉันเชื่อว่าเธอก็รักคุณ แต่อาจจะมึะไรบางอย่างมาบังอยู่”

“เธอก็รักผมหรือ... ทำไมคุณเชื่ออย่างนั้น”

“เนื้อหาของคุณ แม้แต่คนที่มองผ่านผาดเฟินก็ต้องสังเกตเห็นอย่างว่าแต่คนที่เป็ภรรยา อยู่ด้วยกันทุกวันคืนเลย... กลับไปคราวนี้คุณทำความเข้าใจกับเธอนะคะ ฉันเชื่อว่าทุกอย่างจะดีขึ้น”

มือใหญ่ที่ร้อนผ่าว เลื่อนมาจับมือเธอดึงไปแนบนิ่งอยู่ตรงหัวใจบนแผ่นอกกว้าง

“ไม่ใช่ภรรยาที่ผมกำลังพูดถึง.....”

ทิพย์เงยบงันกับท่าที่นั่น พอจะดึงมือออก มืออุ่นก็กระชับไว้ด้วยเรียวแรงอันน้อยนิดเพราะต้องสู้รบกับความเจ็บระบมของบาดแผล

“แล้วคุณพูดถึงใครกัน”

“เธอ... คุณ... ผมพูดถึงคุณ...” เสียงตอบขาดหาย

ทิพย์เข้าใจว่าเขาเพ้อและสับสน เธอค่อยๆ ดึงมือออกจากการเกาะกุม

“อย่าพูดอีกเลย คุณนอนให้หลับเถอะนะคะ จะได้ไม่เจ็บแผล”

เสียงถามคับข้องใจ “คุณอยู่ข้างไหนกันแน่..!”

“คุณก็รู้ว่าฉันอยู่ข้างคุณ”

ชายหนุ่มสั่นหน้า ถอนใจแล้วหลับตานิ่งนาน.....

มีเสียงป็นดังขึ้นแล้วตอบโต้ต่อเนื่อง ชายหนุ่มลืมตาขึ้นทันทีที่ทิพย์สะดุ้งเฮือกอย่างตระหนก จะต้องมีการล้มตายอีกเท่าไร ซากร่างมนุษย์ทับถมลงไม่เว้นแต่ละวัน ส่วนหนึ่งมาจากการไล่ล่าด้วยข้ออ้างของเหตุผลที่ไร้เหตุผล

การต่อสู้สิ้นสุดลง แต่ว่าหลังจากรอยเหนื่อยเนิ่นนาน การเคลื่อนไหวที่เบื้องล่างไม่มีสัญญาณใดบอกให้รู้ว่าคนที่รอดเป็นพวกเดียวกับที่กลับมาตามหาเขา

เธอพิมพ์อย่างผิดหวัง “เราคงต้องหาทางไปกันเองแล้ว”

ชายหนุ่มถอนใจรับรู้

พวกกบฏคงเข้าใจว่าพบเป้าหมายและจัดการหมดสิ้นแล้วจึงไม่ได้ตั้งใจจะตามต่อ อุปสรรคข้างหน้าจึงเป็นเพียงธรรมชาติของพื้นที่ในป่าเขาที่ออกจะโหดร้ายสำหรับผู้หญิงเล็กๆ และชายร่างใหญ่ ซึ่งบาดเจ็บจากแผลที่มีลูกกระสุนฝังอยู่ข้างใน ชายหนุ่มผินทศนความเจ็บปวดพาตัวเคลื่อนไปข้างหน้าโดยมีร่างบางคอยเกื้อหนุน

“หยุดก่อนเถอะ เลือดคุณไหลอีกแล้ว”

“ไม่เป็นไร ผมยังไปไหว”

“ให้ฉันดูแผลก่อน พักสักครู่ฉันจะหาสมุนไพรมาพอกให้”

เนื้อตัวของเขาร้อนผ่าวเมื่อทรุดลงนั่งหอบหายใจ ไม่มีน้ำเหลือให้ดื่ม เธอพิจารณาดูพืชล้มลุกแล้วหักลำบางๆ ส่งให้เขาดูด

“อะไร”

“ยาพิษ” เธอพูดยิ้มๆ ส่งปลายหักอีกท่อนหนึ่งเข้าปาก

“ทำอย่างนี้ดีไหม ถ้ามีอะไรเราจะไปด้วยกัน”

“ผมยังมีธุระ หลังจากสะสางแล้วก็ยินดีจะไปกับคุณทุกที่”

ทิพย์ชะงัก “ฉันก็มีธุระ แต่ถึงสะสางแล้วก็คงไปไหนไม่ได้”

“ทำไมล่ะ”

“ชีวิตนี้ไม่ใช่ของฉัน”

“เหลวไหล”

“ฉันจะเป็นอิสระก็ต่อเมื่อตายไปแล้วเท่านั้น”

“พูดอะไรอย่างนั้น”

เธอเงยบ สีหน้าเศร้าหมอง.....

พออาการทุเลา ร่างทั้งสองก็เคลื่อนต่อไป สีหน้าของชายหนุ่มซีดเผือดลงทุกที แต่เขาเองเป็นฝ่ายดึงดันจะไปต่อ ในที่สุดก็เห็นแม่น้ำสีทึบทรุดตัวอยู่ไกลออกไปข้างหน้า ทิพย์ร้องอย่างปริดา

“ดูนั่น เรากลับมาที่แม่น้ำอีกแล้ว”

“ใกล้ถึงหัสตินแล้ว” ชายหนุ่มพิมพ์พำ ครั้นนี้เขาทรุดฮวบและไม่มีท่าทีจะรู้สึกตัวอีก

ทิพย์อุทาน แนนหุบกับอกกว้าง โลงใจที่หัวใจเขายังเต้นแรงในจังหวะสม่ำเสมอ เธอได้แต่หวังว่าอีกไม่นานเขาจะกลับรู้ตัว

เธอจัดให้เขานอนในท่าสบายแล้วพาตัวเองเข้าสู่ดงไม้ที่ดาดเนินด้วยต้นพืชสมุนไพร เธอกำลังก้มหน้าก้มตาหาใบพืชเมื่อได้ยินเสียงเคลื่อนไหว สะดุ้งหันขวับมาดู ชายสามคนกำลังเล็งปืนมาที่เธอ มีเสียงตวาดให้ลุกขึ้นยืนพลางร่างทั้งสามก็เคลื่อนเข้าหา ทิพย์ได้แต่นึกเป็นห่วงคนที่ถูกทิ้งไว้ เขาจะเป็นอย่างไรหากต้องนอนเจ็บหนักไร้สติตามลำพังในป่าเปลี่ยวที่ร้างผู้คนแล้วยังอาจมีสัตว์ป่าที่หิวโหย

แต่ครั้นได้ยินเสียงคนทั้งสามตอบโต้กัน ปรกกายตาเธอก็สว่างวูบ นึกหาคำพูดภาษาหัสตินที่เธอได้เรียนเมื่อครั้งเตรียมตัวจะมา เป็นเจ้าสาวขององค์ราชบุตร และในระยะหลังก็เมื่อได้รับพระบัญชาให้มาปฏิบัติ “งานพิเศษ”

“ฉันเป็นมิตร”

“อยู่เฉยๆ”

อีกชายหนึ่งถามว่า “เธอเป็นใคร มาทำอะไรที่นี่”

“ฉันหลงทาง”

“เธอจะไปไหน”

“หัสติน”

“ไปทำอะไร”

ทิพย์นึกถึงสร้อยคล้องเหรียญตราที่สวมใส่ “เดี๋ยวนะ...”

เธอดึงสร้อยออกมา “มีคนบอกว่าฉันจะได้รับความช่วยเหลือถ้าแสดงเหรียญนี้”

ชายคนหนึ่งปราดเข้ามา “คุณเป็นคนที่เรากำลังตามหา ได้รับรายงานว่านายใหญ่พาผู้หญิงมาด้วยคนหนึ่ง ตอนนี้เจ้านายอยู่ที่ไหน”

ทิพย์แทบจะทรุดลงตรงนั้น เป็นครั้งแรกที่เธอหัวเราะด้วยความยินดี.....

ห้องผ่าตัดของโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุดถูกเตรียมไว้แล้วเมื่อร่างที่ไร้สติถูกพามาถึง ทิพย์เกาะอยู่ไม่ห่างด้วยความเป็นห่วง แต่ครั้นชายหนุ่มถูกแยกจากไปเธอก็ได้แต่นั่งซึม

ครู่ต่อมาเธอก็ใช้โทรศัพท์ของโรงพยาบาลติดต่อคนที่นัดหมายกันไว้ก่อนล่วงหน้าเป็นเวลานานนับเดือน

คนขององค์ชายอนุชิต...ชาวโสฬสที่แฝงตัวในหัสตินมานาน...

ดังนั้นเมื่อเจ้าหน้าที่กลับมาตามหา จึงไม่พบร่องรอยของเธอ.....